ταινιας

ΜΟΥΣΙΚΗ

κατα τη γνωμη μου

του ΦΟΙΒΟΥ ΑΝΩΓΕΙΑΝΑΚΗ

Ταύτιση τεχνικής και ερμηνείας

Μάριος Παπαδόπουλος

Πλουσια χορταστικη σε ποσοτητα η εβδομαδα που περασε Οχι ομως και σε ποιοτητα Πλησιαζουν βλέπετε οι γιορτες κι οπως καθε χρονο, συναυλιες και ρεσιταλ στριμωχνονται κυριολεκτικα τον τελευταιο μηνα πριν απο τη θεια γεννηση του Ιησου

Το επταημερο που περασε σημαδευτηκε απο την παρουσια του Κυπριου Μαριου Παπαδόπουλου (γεν 1954), πιανιστα και μαζι μαεστρου με ζηλευτη ηδη σταδιοδρομια στη γηραια ηπειρο, αλλα και στο Νέο Κοσμο

Η εκτελεση του Κοντσέρτου για πιανο και ορχηστρα (1925) του Γκερσουιν (1898 - 1937), ηταν μια σπανια μουσικη απόλαυση για τα ελληνικά μουσικα χρονικα Και δεν εννοούμε τη στέρεη αστραφτερή τεχνική του Μάριου Παπαδοπουλου, αλλα την ποιοτητα του ύφους Τέλεια εξισορρόπηση της δυτικης (πιανιστικης) τεχνικής με το πνευμα της Τζαζ Μια ερμηνεια που θα θυμόμαστε για πολύ καιρό Η «Κρατικη», μ επικεφαλής τον Βυρωνα Κολαση, προσπάθησε, με πενιχρα ωστοσο αποτελεσματα Ατονα, βαριεστημενα σολ, και πλαδαρος, ράθυμος ο ρυθμος Το δευτερο μερος του προγραμματος δεν κατορθώσα να το παρακολουθήσω

(«Παλλας», 16 11 87)

Σόνια Οικονομίδου

Επειτα από τις σπουδές της στο Ωδείο Αθηνών — κι εχουν περάσει αρκετά χρόνια αν δεν κάνουμε λάθος — δεν θυμόμαστε να έχουμε ακούσει την πιανίστα Σονια Οικονομίδου.

Στο προσφατο ρεσιταλ της, η σύνθεση του προγράμματος είχε τη σφραγιδα του ωδειακού πνεύματος, με δυο σονάτες, Μότσαρτ (Κ311) και Μπετόβεν (110) στο πρώτο μέρος και Ραβέλ. Μπραμς Σοπέν στο δευτερο

Σπευδουμε να υπογραμμίσουμε ότι τα πάντα ηταν στη θέση τους στο πρώτο μέρος (που ακούσαμε) Μουσικό παίξιμο και καθαρή γενικά, τεχνική Αν κάτι αναζητήσαμε, αυτό ήταν η Σόνια Οικονομίδου, κι εννοουμε τη μουσική της προσωπικότητα, τη δική της μουσικη συμβολή, απουσα και στους δυο συνθέτες

Έργα όπως η «Κ 311» και η «110», εκλαικευμενα με δεκάδες ερμηνειες απο τους ανά τον κοσμο μενάλους πιανίστες, συχνά εκδικούνται, ναι εκδικούνται («Παρνασσός» 11 11 87).

«Η δούλα αφέντρα»

Για λίγες στιγμές νομίσαμε ότι θα είχαμε την τύχη να χαρούμε ενα από τα αριστουργήματα του παγκοσμιου λυρικού θεάτρου, την ανεπανάληπτη «Δούλα αφεντρα» (1733) του Περγκολεζι (1710 - 1736) Νομισαμε λέμε, γιατί **πολύ γρήγορα ειδαμε ποσο γελαστήκαμε.**

Ασφαλώς, κανείς δεν μπορει να αμφισβητησει ότι το ύφος του Περγκολεζι, ηταν οικειο σε ολα τα μελη του συγκροτηματος «Νεα Λυρικη» που ανεβασε τη «Δουλα αφεντρα» στο «Παλλας» με επικεφαλης το μαεστρο Λουτσιανο Μπεταρινι Το αδυνατο σημείο ηταν η φωνητική πλευρά Με δυσκαμπτη φωνη στην υψηλή περιοχη, αδυνατες χαμηλές νοτες και οχι παντα σωστη τονικα, η Μ Λ. Τζέρι έδωσε μια κουρασμένη, αχνή εικονα της παμπόνηρης και χαριτωμένης (στο σεναριο) «δούλας», που καταφέρνει να παντρευτεί το αφεντικό της Καλυτερος, σχετικα ο μπάσος(,) Κ Καρουζο (Αφέντης) με αδύνατους και αυτός χαμηλούς φθόγγους και ελαχιστα συμπαθές βιμπράτο στην υψηλή περιοχή

Η Ορχηστρα, υπερβολικά ισχνη (λιγότεροι από δέκα μουσικοί) όχι λίγες φορές βλέπαμε να παίζει χωρίς να ακούγεται.

Σκηνοθετικά επικράτησε η υπερβολή στην κίνηση, τις μούτες, το πήγαινε - έλα πάνω στη σκηνή, καθώς και δήθεν αστεία που αποδυνάμωναν ακόμα πιο πολύ την πρόοδο της παράστασης Μια χαμένη ευκαιρία. Κρίμα. («Παλλάς» 11 11.87).